

не би да ги чуе нѣкой шпионинъ и да ги не предаде въ желѣзнитѣ рѣцѣ на турската власть. Най-послѣ дошло имъ извѣстие че се поклатилъ отъ мѣстото си „Дѣдо Иванъ“ и тръгналъ къмъ Дунава. Океанътъ, който до онова врѣме тихо дрѣмълъ, развълнувалъ се и разлюлялъ своитѣ таласи единъ слѣдъ другъ къмъ Балканския полуостровъ, залѣлъ почти цѣло Влашко и, като се въспрѣлъ при неговитѣ южни граници, приготвялъ се грѣмогласно да обяви на уплашения Турчинъ и на обрадованный Българинъ, че той вече дошелъ — за първитѣ нежеланный и страшний „гяуръ-московъ“, а за вторитѣ — очакванний „Дѣдо Иванъ“, който споредъ старото и твърдо вѣрванье на Българитѣ щѣлъ билъ рано или късно да дойде за да ги освободи отъ робството и турското иго.

Увлѣченъ и азъ отъ таласитѣ на тоя сѣщия океанъ, който доведе толкосъ много руски людие на брѣговетѣ „на хубавия синий Дунавъ“, за да обагрѣтъ водитѣ му съ своята кръвъ и съ кръвта на неприятеля и послѣ да преминѣтъ на турския брѣгъ, то тръгналъ къмъ тия брѣгове минжалата година въ началото на Маия, въ качеството си на лѣкаръ отъ обществото на Чървений Кръсть. Като походихъ около единъ мѣсець изъ Влашко, дотегна ми да чакамъ захващаньето на военнитѣ дѣйствия и да избирамъ мѣсто, отъ което би могло да се принесе най-голѣма полза на нашитѣ бѣдѣщи страдалци, най-послѣ азъ отидохъ въ Букурещъ, гдѣто ненадѣйно ме извикаха, и заедно съ онова отдѣление което съставляваше движимата болница на Чървений Кръсть, отидохъ въ Зимничъ сѣщия онзи